

— Ама много ли е боленъ, бате Сава? — попита Коста.

— Много, малко, не знамъ. Докторътъ казалъ — ако го не пратятъ на чистъ въздухъ, не отговаря... Пъкъ баща му едвамъ за хлѣбъ изкарва...

Савата пакъ замълча и се намръщи повече. Тогава Асенъ се обади:

— Ами защо не дойде тука, бате Сава? ...

— Какъ ще дойде? При кого ще дойде? — отвърна сърдито Савата.

— Ами при насъ ще дойде, бате Сава! — отвърнаха всички.

Савата ги погледна, очитъ му изведнажъ свѣтнаха, цѣлъ се засмѣ и викна:

— Ами защо мълчахте, бе песоглавци такива? Азъ се чудя, какъ да ви го кажа — зеръ де да зная ще искате ли? — а пъкъ вие мълчите!... Ехъ, олекна ми най-после! Още утре Гочо ще бжде тука. Азъ ще го доведа.

— Ами баща му ще го пустне ли? — попита Коста.

— За туй не мислете! Азъ вече приказвахъ съ него. Само чакахъ вие какво ще кажете. „За Гоча, казахъ, бай Теньо, грижа да нѣмашъ. Ние ще го гледаме, и да видишъ че ще му мине. И за пари да не се ка-